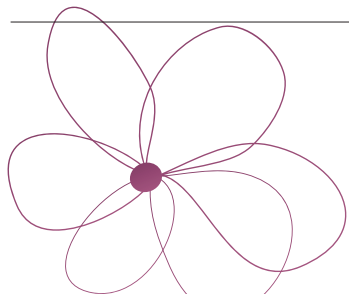




Matgerð



PASTA VIÐ REYÐARÓTAPESTO

Til eina ljósareyða prinsessu ella onnur tú vilt gleða

TJÓÐHILD PATURSSON

Vit trýsta varrarnar móti glasinum, og gjøgnum rútin geva vit hvørjari aðrari ein koss. Síðani geva vit hvørjari aðrari eitt vind-eygaklemm. Við at strúka eina knýtta hond eftir kjálkanum siga vit á teknmáli »eg eri góð við teg«. At enda gevur onnur hinari eitt ímyndað band, og vit rykkja í tað – tað merkir »muss muss, hav tað gott«. Vit halda fast í bandinum. Bandið skal vera sambandið okkara millum gjøgnum restina av degnum, nú vit fara hvør til sítt. Eg til arbeiðis og hon í barnagarð. Fer man at leingjast, ja, so rykkir man í bandið. Eg og dótturin eru í barnagarðinum, hon inni og eg uttanfyri. Gjøgnum stóra rútin spæla vit okkum ígjøgnum tað, ið er vorðið okkara morgunfarvæl-siður. Ímeðan eg gangi burtur frá vindeyganum sendi eg henni sleingikossar, og royni at hoppa høgt upp fyri at fanga allar teir kossarnar, hon sendir mær. Alla tíðina halda vit báðar fast í tí ímyndaða bandinum. Tá ið eg ikki síggi hana longur bindi eg mær tað ímyndaða bandið um fingurin, bara um so var, at eg eina løtu í øllum kunningarstovurokilsinum skuldi gloymt at hildið fast. Hvønn morgun hugsu eg um øll tey bondini, eg havi bundið føst í fingurin dagarnar fyri, og um tað rúgvuna av ímyndaðum bondum, sum nú knýta okkum saman. Ja, hvønn dag legst afturat. Ímyndaðu bondini á mínum fingri eru onkursvegna vorðin ímyndin av tí bandinum, sum knýtir okkum tættari hvønn dag.

Eg hevði ímyndað mær, at tað at fáa eitt barn fór at at vera sum at fáa eina forleinging av mær sjálvari, men soleiðis hevur tað slettis ikki verið. Beint nú er hon prinsessa. Tað hevur hon verið leingi. Eg havi ongantið verið prinsessa, ongantið spælt prinsessa – fyrr enn nú. So nógv nýtt eg læri. Hon er ikki ein forleinging av mær,



heldur eru vit forleingar av hvørjari aðari – umframt so nógv annað. Fyrr plagdi eg at lumpa Ýr til at eta grønmeti við at kalla tað okkurt, sum henni dámdi – t.d. prinsessupitsa ella leyvuepli.

Nú haldi eg meira at tað er hon sum lumpar meg til at fáa pasta – »mamma, kanst tú gera prinsessupasta?«. Hon vinnur, og eg vinni – hon fær pasta, og eg fái hana at eta reyðrøtur... HEY! Henni dárar

væl reyðrøtur... Ja, tað er nokk heldur hon, ið lumpar meg – til at fáa pasta. Tað er tað, ið eg sigi, klóka og snilda pettið - líkist als ikki mammu síni.

Reyðróta-pesto

Reyðrótapesto kann brúkast til alt møguligt. Bæði til tvíflísir, sum dipp ella afturvið salati, men allar best haldi eg at hetta er rørt uppá pasta – tí pastaðið fær ein so fantastiska vakran lit. Tað verður fagurt lilla/reytt/ ljósareytt. Ja, tað er trupult at greiða frá. Heima hjá okkum plaga vit at kalla tað prinsessu-pasta.

250 gram av reyðrótum
1 dl av mandlum
1/2-1 dl av olivenolju
1 hvítleysket
salt

Baka reyðrøturnar í ovninum. Baka á 200 hitastig í umleið 45 min (størri reyðrøtur longur og smáar styttri). Reyðrøturnar skulu vera heilt bleytar ígjøgnum. Frys reyðrøturnar. Legg mandlur og hvítleysket í hvirluna, og mal hetta fínt. Koyr síðani olju og reyðrøtur í. Hvirla aftur og smakka til við salti.

Til prinsessupasta/ Ljósareytt pasta

Kóka spaghetti og rør pestoið uppí. Servera møguliga við onkrum grønum – t.d. eittsindur av grasleyki – so kemur ljósareyði liturin enn betur fram.